

ПРИЧА О ДРУГАРСТВУ

ДАНИЈЕЛА КНЕЗ И ИВАН ДРАЈЗЛ

Лука воли да се игра. Као и свако дете, и он се радује кад добије нову играчку. Родитељи му стално купују књиге и сликовнице, авионе и плишане животиње. Када зарони у свет маште, он заборави на време и ужива у игри.

Међутим, Лука није увек срећан. Он болује од ретке болести којој не уме ни да изговори име. Због тога се он често умори, осећа болове и онда је тужан. Зато Лука ретко излази напоље и нема много другара.

Често га мама и тата воде код доктора и много пута је био у разним болницама. Није разумео шта говоре чике у белим мантилима, али се надао да ће једног дана бити излечен и да ће моћи да буде као сва друга деца.

Онда је једног дана Лука пошао у вртић. Тамо је било много деце и он се радовао што ће упознати нове другове. Дечак који је седео са њим звао се Стеван и он је одмах позвао Луку да праве кућицу од коцкица. Лука је умео да прави свашта од коцкица и кућица је испала велика и лепа. Оба дечака су била срећна и сва деца су пришла да се диве њиховој кућици.

А онда је дошло време да се играју напољу.

"Хајде да трчимо", предложио је Стеван.

"Ја не могу да трчим", одговори Лука тужно.

"Ох" рече Стеван изненађено, "штета, ја баш волим да трчим. Видимо се онда касније."

Стеван отрча у двориште, док је Лука тужно гледао кроз прозор како се остала деца играју.

Тако су пролазили дани. Понекад се Лука играо с другом децом, али често би остајао сам, јер није могао да буде живахан као они. Није хтео да виде колико је тужан и говорио је да му то не смета али је баш много патио и био је усамљен.

Понекад би мама и тата дошли по њега колима и он би раније изашао из вртића, јер је морао да иде у болницу. Тако је пропустио рођендан једног дечака. То га је толико погодило да је плакао.

Нека деца су почела да говоре како је он чудан и нису хтела да се друже са њим. Једна девојчица га није позвала на рођендан, јер јој је мама рекла да је боље да Лука не дође.

"Зашто да га зовеш када он није способан да се игра са вама? Стално седи у углу собе док се друга деца играју." казала је тада она.

Лука је био све тужнији и тужнији.

А онда је једног дана Лукин друг Стеван повредио ногу и морао је да носи гипс. Сео је поред Луке и гледао је како се друга деца играју. Било му је тешко што мора да мирује.

“Жао ми је што си се повредио”, рекао је Лука.
“Надам се да ћеш брзо моћи поново да трчиш.”

Тог дана се Стеван дубоко замислио. Видео је колико је тешко седети и гледати другу децу како се играју. Помислио је како мора да је тешко Луки који сваког дана тако седи усамљен. Тек тада је схватио да је Лука добар и храбар дечак, и да није његова кривица што не може да се радује са другом децом.

Након много недеља, када су му скинули гипс и када је поново потрчао, Стеван није заборавио како се осећао. Одлучио је да помогне Луки.

Ближио се. Лукин рођендан и он се бојао да му нико неће доћи на прославу јер су сви почели да га избегавају. Није знао да његов друг Стеван припрема изненађење.

Када је дошао и тај дан, Лука је чекао у играоници. Његови мама и тата су припремили тарту и сокове и само су недостајали гости. Гледао је дуго кроз прозор у нади да ће бар неко доћи. Време је одмицало а још се нико није појављивао и Лука је био тужан и разочаран.

А онда, изненада, напољу се зачула граја и на врата је упао Стеван, а иза њега су се тискала сва деца из вртића. Стеван се побринуо да нико не изостане. И не само то - донели су мноштво коцкица и боја и папира. Направили су такмичење у цртању и прављењу кућица од коцака и још много других игара које се играју унутра.

Стеван је пре доласка објаснио другарима и другарицама да Лука воли да се игра али да због своје болести, не сме пуно да се умара. Сви су након тога схватили како се Лука осећа и желели су да му помогну заједно са Стеваном. Лука је био пресрећан.

После рођендана, Стеван је често долазио да седи са Луком. Долазила су и друга деца и забављали су се, играјући игре које не захтевају велики напор. Лука је и даље морао често да иде у болницу и добија лекове, али у вртићу више никад није био усамљен.

А кад је порастао, постао је изузетан сликар и његови некадашњи другови из вртића су долазили на његове изложбе и са поносом су говорили новинарима како је тај уметник њихов друг.

Лука никада није заборавио доброту и племенитост својих другара и био им је захвалан на томе. А другари више никада нису осудили и одбацили некога зато што се разликује од њих. Напротив, научили су да буду добри пријатељи и још бољи људи.

ПРИЧА О ДРУГАРСТВУ

ДАНИЈЕЛА КНЕЗ И ИВАН ДРАЈЗЛ
У САРАДЊИ СА ДАНОМ РЕТКИХ БОЛЕСТИ

RAREDISEASEDAY.ORG